

доста сума, той си купува келія по вкусъ тѣ си, заключа условія съ най близный тѣ мѣнастырь да го хранятъ и послѣ ся отдадечава, по някога на цѣлый си животъ и само по праздници тѣ слазя въ мѣнастырь тѣ да ся причести и да си земе ѣдене. Той нѣма никъкво имане, и отъ това той никога си не заключава келія та, а за да ся избави отъ вънкашно то любопытство, той, кога ще иде някъдѣ, туря при вратѣ тѣ голямъ дървенъ кръстъ и отива спокойно, въ пълна увѣренность, че ни единъ калугеръ неще смѣе да снесе този кръстъ отъ врата та(*). А дяволы тѣ, какъ то ся знае, боятъ ся отъ кръстъ тѣ и отъ това нѣма и тѣ да запятъ въ келія тѣ.

Два или три пѣти презъ годинѣ тѣ, такъвъ келі отъ ще си позволи да си почине и да ся повесели. То быва кога то е празникъ тѣ на най близный тѣ мѣнастырь, дѣто него го гощаватъ и ся веселятъ, а юще и презъ сирница. Въ този день въ мѣнастырь тѣ ся събиратъ сичкы тѣ околны келіоты, освѣнтъ, то ся знае, строгы тѣ затворници, и подиръ вечерня тѣ, като получатъ благословены сухари (пексиметъ), правятъ различни *игры*, сирѣчь хвърлятъ камны, гонятъ ся единъ други и пр. Като не си привикналъ, чудно ти ся види, какъ тѣзы сгърбены и истыщены отъ вѣченъ постъ старци, съ пѣйкжне и охкане ся силятъ да хвърлятъ камъкъ тѣ, колко то е възможно по далечъ въ морето, или крещатъ и ся препиратъ за първенство въ игръ тѣ, като дѣца, на които е дадена свобода. Азъ мисляхъ испърво че тѣзы *дѣтиски* игры ставятъ единственно отъ невинность тѣ на старчески тѣ души, нѣ оказа ся испослѣ, че и тѣ иматъ тука свой высокъ смыслъ. Играющы тѣ като чувахъ, че азъ на шагъ ги

(*) Туреный тѣ при вратѣ кръстъ служи за знакъ, че стопанявъ тѣ го нѣма тамъ, или че не е позволено влизати то. Този знакъ на св. Горѣ ся счита за неприкосновенъ.